

Arrest

nr. 206 572 van 5 juli 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse steenweg 229 bus 1
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 februari 2018, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) uitgereikt. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Mevrouw, die verklaart te hetend:
naam: E.M. (...)*

voornaam: N. (...)

geboortedatum: (...).1975

geboorteplaats: Bni Abdellah

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

Niet Eurodac

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 19/12/2017..

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam met een geldig visum de Schengenzone binnen. Bij stad Lokeren kreeg zij een aankomstverklaring die haar verblijf dekte tot 15/06/2017.

Daarna diende ze een aanvraag tot gezinshereniging in met haar broer E.M.E.A.S. (...) (RR (...)), een Spaanse onderdaan die beschikt over een recht op verblijf. DVZ verwierp deze aanvraag en gaf betrokkene ook het bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten (bijlage 20 van 15/12/2017). Betrokkene nam op 19/12/2017 kennis van deze beslissing. DVZ stelde vast dat betrokkene niet afdoende kon aantonen ten laste te zijn van haar broer, noch dat ze in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van haar broers kerngezin en toen al ten laste was.

Betrokkene woont in bij haar broer en diens gezin. Ook haar eigen ouders wonen op hetzelfde adres. De gezinsleden van haar broer en haar ouders beschikken allen over een recht op verblijf in België. Het feit dat haar familie over een verblijfsrecht beschikt in België opent niet automatisch voor betrokkene het recht op verblijf. Zij kan echter bij de Belgische vertegenwoordiging in Marokko procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Bovendien staat het de familie van betrokkene vrij om haar achterna te reizen naar het land van herkomst. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Ze kan de opheffing hiervan vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om haar familie in België te komen bezoeken. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake.

Betrokkene diende een beroep in tegen deze beslissing, dit beroep heeft echter geen schorsende werking naar verwijdering toe. Zich kan zich laten vertegenwoordigen door haar advocaat, haar aanwezigheid bij deze beroepsprocedure en eventuele hoorzittingen is dus niet vereist.

In de seforfiche vermeldt betrokkene dat ze een zoon heeft E.M.K. (...) ("...)/2002). Deze zoon is in Marokko achtergebleven. Een terugkeer naar Marokko betekent dus een mogelijke hereniging met haar zoon.

Bij haar arrestatie op 19/02/2018 verklaart betrokkene dat zij in België wil blijven om er te werken. Echter, de intentie om te werken geeft geen recht op verblijf.

Betrokkene werd door de stad Lokeren op 19/12/2017 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 19/12/2017.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam met een geldig visum de Schengenzone binnen. Bij stad Lokeren kreeg zij een aankomstverklaring die haar verblijf dekte tot 15/06/2017.

Daarna diende ze een aanvraag tot gezinshereniging in met haar broer E.M.E.A.S. (...) (RR (...)), een Spaanse onderdaan die beschikt over een recht op verblijf. DVZ verwierp deze aanvraag en gaf betrokkene ook het bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten (bijlage 20 van 15/12/2017). Betrokkene nam op 19/12/2017 kennis van deze beslissing. DVZ stelde vast dat betrokkene niet afdoende kon aantonen ten laste te zijn van haar broer, noch dat ze in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van haar broers kerngezin en toen al ten laste was.

Betrokkene woont in bij haar broer en diens gezin. Ook haar eigen ouders wonen op hetzelfde adres. De gezinsleden van haar broer en haar ouders beschikken allen over een recht op verblijf in België. Het feit dat haar familie over een verblijfsrecht beschikt in België opent niet automatisch voor betrokkene het recht op verblijf. Zij kan echter bij de Belgische vertegenwoordiging in Marokko procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Bovendien staat het de familie van betrokkene vrij om haar achterna te reizen naar het land van herkomst. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Ze kan de opheffing hiervan vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om haar familie in België te komen bezoeken. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake.

Betrokkene diende een beroep in tegen deze beslissing, dit beroep heeft echter geen schorsende werking naar verwijdering toe. Zich kan zich laten vertegenwoordigen door haar advocaat, haar aanwezigheid bij deze beroepsprocedure en eventuele hoorzittingen is dus niet vereist.

In de seforfiche vermeldt betrokkene dat ze een zoon heeft E.M.K. (...) ("...)/2002). Deze zoon is in Marokko achtergebleven. Een terugkeer naar Marokko betekent dus een mogelijke hereniging met haar zoon.

Bij haar arrestatie op 19/02/2018 verklaart betrokkene dat zij in België wil blijven om er te werken. Echter, de intentie om te werken geeft geen recht op verblijf.

Betrokkene werd door de stad Lokeren op 19/12/2017 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 19/12/2017..

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam met een geldig visum de Schengenzone binnen. Bij stad Lokeren kreeg zij een aankomstverklaring die haar verblijf dekte tot 15/06/2017.

Daarna diende ze een aanvraag tot gezinshereniging in met haar broer E.M.E.A.S. (...) (RR (...)), een Spaanse onderdaan die beschikt over een recht op verblijf. DVZ verwierp deze aanvraag en gaf betrokkene ook het bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten (bijlage 20 van 15/12/2017). Betrokkene nam op 19/12/2017 kennis van deze beslissing. DVZ stelde vast dat betrokkene niet afdoende kon aantonen ten laste te zijn van haar broer, noch dat ze in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van haar broers kerngezin en toen al ten laste was.

Betrokkene woont in bij haar broer en diens gezin. Ook haar eigen ouders wonen op hetzelfde adres. De gezinsleden van haar broer en haar ouders beschikken allen over een recht op verblijf in België. Het feit dat haar familie over een verblijfsrecht beschikt in België opent niet automatisch voor betrokkene het recht op verblijf. Zij kan echter bij de Belgische vertegenwoordiging in Marokko procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Bovendien staat het de familie van betrokkene vrij om haar achterna te reizen naar het land van herkomst. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Ze kan de opheffing hiervan vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om haar familie in België te komen bezoeken. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake.

Betrokkene diende een beroep in tegen deze beslissing, dit beroep heeft echter geen schorsende werking naar verwijdering toe. Zich kan zich laten vertegenwoordigen door haar advocaat, haar aanwezigheid bij deze beroepsprocedure en eventuele hoorzittingen is dus niet vereist.

In de seforfiche vermeldt betrokkene dat ze een zoon heeft E.M.K. (...) ("...)/2002). Deze zoon is in Marokko achtergebleven. Een terugkeer naar Marokko betekent dus een mogelijke hereniging met haar zoon.

Bij haar arrestatie op 19/02/2018 verklaart betrokkene dat zij in België wil blijven om er te werken. Echter, de intentie om te werken geeft geen recht op verblijf.

Betrokkene werd door de stad Lokeren op 19/12/2017 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Niet Eurodac:

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden."

Eveneens op 19 februari 2018, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een, inreisverbod voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : E.M. (...)

voornaam : N. (...)

geboortedatum : (...).1975

geboorteplaats : Bni Abdellah

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19/02/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Lokeren geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene kwam met een geldig visum de Schengenzone binnen. Bij stad Lokeren kreeg zij een aankomstverklaring die haar verblijf dekte tot 15/06/2017.

Daarna diende ze een aanvraag tot gezinshereniging in met haar broer E.M.E.A.S. (...) (RR (...)), een Spaanse onderdaan die beschikt over een recht op verblijf. DVZ verwierp deze aanvraag en gaf betrokkene ook het bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten (bijlage 20 van 15/12/2017). Betrokkene nam op 19/12/2017 kennis van deze beslissing. DVZ stelde vast dat betrokkene niet afdoende kon aantonen ten laste te zijn van haar broer, noch dat ze in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van haar broers kerngezin en toen al ten laste was.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Betrokkene woont in bij haar broer en diens gezin. Ook haar eigen ouders wonen op hetzelfde adres. De gezinsleden van haar broer en haar ouders beschikken allen over een recht op verblijf in België. Het feit dat haar familie over een verblijfsrecht beschikt in België opent niet automatisch Voor betrokkene het recht op verblijf. Zij kan echter bij de Belgische vertegenwoordiging in Marokko procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Bovendien staat het de familie van betrokkene vrij om haar achterna te reizen naar het land van herkomst. Ze kan de opheffing van dit inreisverbod vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om haar familie in België te komen bezoeken. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake."

Uit gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij op 4 mei 2018 werd gerepatriëerd naar Casablanca, Marokko.

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve vast dat uit de gegevens waarover hij beschikt blijkt dat de verzoekende partij op 4 mei 2018 werd gerepatriëerd naar Marokko, wat betekent dat de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen.

De advocaat van de verzoekende partij beaamt ter terechtzitting dat de eerste bestreden beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen.

De Raad kan slechts vaststellen dat de eerste bestreden beslissing volledige uitwerking heeft gehad aangezien de verzoekende partij reeds werd gerepatriëerd naar Marokko. Hieruit volgt dat het voorwerp van het beroep verdwenen is in zoverre een beroep werd ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat het inreisverbod door de repatriëring op 4 mei in werking is getreden en rechtsgevolgen creëert voor de verzoekende partij (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punten 42 tot

en met 53). De duur van drie jaar is echter nog niet verstreken, zodat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij het beroep tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing

4.1.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de zorgvuldigheidsplicht, artikel 22 van de Grondwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“Bij het vaststellen van een inreisverbod dient steeds rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het artikel 74/11 is een omzetting van artikel 11 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG en moet in die zin geïnterpreteerd worden, dat bij elk inreisverbod een individueel onderzoek wordt gevoerd naar de omstandigheden eigen aan het geval, zodat men op een gemotiveerde wijze tot een inreisverbod kan overgaan.

Het één en het ander werd ook op die manier beslist in een uitspraak van 27 februari 2013 door Uw Zetel:

“Gezien artikel 74/11, § 1, eerste lid Vw. moet men bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Artikel 74/11 Vw. is een omzetting van artikel 11 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG. De parlementaire voorbereiding benadrukt hierover: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval’ en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

In de beslissing tot inreisverbod dd. 19.02.2018 wordt weinig tot geen blijk gegeven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van het geval van verzoekster.

Enkel omwille van het feit dat verzoekster op heden niet over een legale verblijfstitel beschikt, wordt geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.

Zonder enig nader onderzoek naar de specificiteit van de feiten wordt zomaar besloten dat verzoekster het land dient te verlaten gekoppeld aan een inreisverbod.

Er wordt in casu weinig tot geen motivatie voorzien voor het inreisverbod dat aan verzoekster werd opgelegd. Verwerende partij blijkt zich enkel te beroepen op het loutere feit van illegaal verblijf om het inreisverbod uit te spreken.

Indien verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing, bijlage 13sexies, geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn. Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 8 EVRM meer dan reëel is. Ook artikel 22 van de Grondwet wordt geschonden.

Dit in strijd met de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, die de volgende overweging maakt:

“De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt.

Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven.”

Vóór de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen was het krachtens artikel 62 Vw. voldoende het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren door de aanduiding van de toepasselijke bepalingen van artikel 7 Vw. of de betreffende bepaling voor de overige gevallen.

Ten gevolge van de uitdrukkelijke motiveringswet dient de minister of de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens de feitelijke gegevens te vermelden die de weigeringsgrond schragen.

Zo oordeelde Uw Zetel:

"... belet niet dat een administratieve overheid gehouden is, ingevolge de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur, om, wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist."

Gezien betrokkene onmiddellijk hoger beroep aangetekend heeft tegen de weigering tot het toekennen van gezinshereniging is het niet verwonderlijk dat zij niet onmiddellijk zich terug richting Marokko begaf. Uit bijlage 13sexies kan niet worden afgeleid waarom dergelijke duur van het inreisverbod gerechtvaardigd zou zijn.

Het is de taak van de verwerende partij om te motiveren, eerst en vooral waarom zij een inreisverbod met een welbepaald dossier oplegt en niet minder, maar ook waarom dergelijk lang inreisverbod van drie jaar gerechtvaardigd is en er geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft hier geenszins aan voldaan. Het opleggen van een inreisverbod van drie jaar werd slechts zeer summier gemotiveerd (stuk 4).

In casu werden alle relevante elementen, zoals de lopende procedure in België en de impact op het familiale leven van verzoekster en haar dichte familie in België, niet in overweging genomen, minstens blijkt dit niet uit het desbetreffende bevel om het grondgebied te verlaten."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"1 De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel verzoekende partij in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 gemotiveerd waarom verzoekende partij met het oog op de hem ten laste gelegde feiten, gerangschikt kan worden onder de categorie bepaald zoals in het voormelde artikel.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

2 Waar verzoekende partij inhoudelijk kritiek uit op de bestreden beslissing, voert zij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen".⁵

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3 Uit de motieven van de bestreden beslissing houdende het inreisverbod blijkt duidelijk dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; [...]"

In casu werd een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van artikel 74/11, § 1, 1° Vreemdelingenwet, waarbij uitdrukkelijk wordt gemotiveerd als volgt: "Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfs op het moment van hem (sic) arrestatie. Deze vorige beslissing werd niet uitgevoerd....

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem (sic) die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.. [...]"

In de bestreden beslissing wordt bovendien uitdrukkelijk verwezen dat deze gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing genomen op 19.02.2018 (bijlage 13septies) in toepassing van artikel 7, alinea 1, 1° en 12° Vreemdelingenwet en artikel 74/14 §3, 4° Vreemdelingenwet (de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven).

Verzoekende partij geeft overigens ook geenszins aan met welke specifieke omstandigheden dan wel geen rekening zou moeten zijn gehouden in het bepalen van de termijn van het inreisverbod.

De gemachtigde van de staatssecretaris besloot derhalve geheel terecht dat een inreisverbod van 3 jaar aan verzoekende partij moest worden opgelegd.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, 1° Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken.⁷ Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt.⁸ Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Er is geenszins sprake van een automatisme, en verzoekende partij toont overigens niet aan om welke reden de termijn kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.”

4.2.1. Uit de bewoordingen van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij het proportionaliteitsbeginsel, zoals volgens haar voorzien in de Terugkeerrichtlijn, geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“Disproportionele maatregel ten aanzien van niet-bewezen feiten.

Verzoekster wordt een inreisverbod opgelegd enkel en alleen omwille van het niet legaal verblijven in België.

Echter, de procedure tot het verkrijgen van een verblijfstitel is op heden nog steeds hangende in graad van beroep.

In casu was verzoekster enkel en alleen in België gezien haar volledige familie hier woonachtig is en legaal verblijft.

Haar broer, haar ouders zijn woonachtig in België en verblijven hier sinds 2010 op legale wijze.

De bestreden beslissingen zijn voor verzoekster dan ook een straf in elke zin van het woord, nu haar elke mogelijkheid ontnomen wordt om zijn professionele en relationele toekomst verder uit te bouwen .

Omwille van het feit dat verzoekster aangetroffen werd in de woning van haar broer, wordt haar toekomst nu volledig gehypothekeerd, temeer daar er nog een procedure tot het bekomen van een verblijfsvergunning lopende is.

De opgelegde administratieve maatregelen zijn dan ook allesbehalve proportioneel.

Nochtans is op grond van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG steeds proportionaliteit vereist bij het opleggen van een inreisverbod.”

4.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“3. Het evenredigheidsbeginsel staat Uw Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het komt aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in het bestreden inreisverbod kennelijk onredelijk is.

Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift enkel op dat het rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu in casu ver te zoeken is. Zij merkt op dat de bestreden beslissingen een straf uitmaken die haar toekomst hypothekeert zonder deze stelling echter te concretiseren.

Voor het overige verwijst verwerende partij naar de argumentatie die ontwikkeld werd in het eerste middel."

4.3.1. Uit de bewoordingen van het derde middel blijkt dat de verzoekende partij artikel 8 van het EVRM geschonden acht. Uit het onderdeel "B.4. Besluit" van haar verzoekschrift blijkt dat zij eveneens artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

"Miskening van de noodzakelijkheidsvereiste

Zoals gesteld door de Raad van State maakt een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar het zijn/haar land voor de tijd die vereist om bij de bevoegde diplomatieke overheden de verblijfsvergunning die hij/zij aanvraagt te verkrijgen, een inmenging uit in zijn/haar privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 EVRM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonst dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbieding van zijn/haar privé- en gezinsleven.

Deze toetst werd in casu in geen geval uitgevoerd, minstens blijkt ze niet uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster had in België geen kwade bedoelingen. Zoals gezegd kwam zij enkel naar België teneinde op zeer regelmatige basis contact te hebben met haar familie. Zij bevond zich in België in aanwezigheid van vrienden en familieleden.

Te meer nu verzoekster reeds jaren financieel ten laste is van haar broer is het geenszins verwonderlijk nu haar volledige familie in België woont zij zich ook naar hier begaf.

4 Raad van State 100.587, 7 november 2001.

Tevens is het disproportioneel om te suggereren dat de familie van verzoekster haar maar achterna dient te reizen naar het land van herkomst, weze het nu dat haar broer hier bijna tien jaar gevestigd is en een gezin met kinderen heeft opgebouwd.

Dat verzoekster door de bestreden beslissingen elk contact met met haar broer, neefjes en nichtjes en haar eigen ouders zou verliezen werd in geen geval in overweging genomen.

Evenmin het feit dat in België op heden nog steeds een procedure loopt, teneinde de nodige documenten te verkrijgen.

Verweerder gaat niet alleen volledig voorbij aan deze concrete feitelijke elementen, maar laat tevens na (afdoende) te motiveren waarom een inreisverbod gedurende drie jaar in onderhavig geval verantwoord en proportioneel is. Het opnemen van een loutere stijlformule kan geenszins worden beschouwd als een afdoende motivering.

Nochtans geldt zelfs de verplichting om een bevel uit te vaardigen uiteraard NIET indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt, hetgeen in casu weldegelijk het geval zou zijn.

Immers, zoals Uw Zetel terecht oordeelde stelt art. 7 Vw. de administratieve overheid niet vrij van de internationale verplichten die het heeft onderschreven. Een van die verplichtingen heeft betrekking op de bescherming van de rechten gewaarborgd door art. 3 en 8 EVRM, die directe werking hebben.

De overheden zijn desgevallend gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van art. 7 Vw., wanneer de betrokkene elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending blijkt van een fundamenteel recht dat erkend wordt door en directe werking heeft in België.

In casu wijzen alle elementen echter in de richting van een automatische toepassing.

Immers zelfs indien Uw Zetel van oordeel is dat er in casu gronden aanwezig zijn teneinde een bevel om het grondgebied te verlaten, gekoppeld aan een inreisverbod, uit te vaardigen - quod non - dan nog dient de toetst aan art. 8 EVRM worden uitgevoerd, hetgeen in casu uitmondt in een schending van het desbetreffende mensenrecht.

De verbreking van het inreisverbod ten aanzien van verzoekster dringt zich aldus op.

Uit het voorgaande kan niet anders worden geconcludeerd dan dat verweerder artikel 62 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 en de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het

evenredigheidsbeginsel heeft geschonden door het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten middels bijlage 13 septies alsook een inreisverbod, bijlage 13 sexies. Door het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot inreisverbod wordt hem namelijk de kans ontnomen op een contact met haar "dichte" familie zijnde haar broer, ouders, neefjes en nichtjes."

4.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"4. Verder in de motivatie wordt nog getoetst aan artikel 8 EVRM en aangetoond dat er geen schending kan zijn van vermeld artikel. Er wordt immer gesteld dat:

"Betrokkene woont in bij haar broer en diens gezin. Ook haar eigen ouders wonen op hetzelfde adres. De gezinsleden van haar broer en haar ouders beschikken allen over een recht op verblijf in België. Het feit dat haar familie over een verblijfsrecht beschikt in België opent niet automatisch voor betrokkene het recht op verblijf. Zij kan echter bij de Belgische vertegenwoordiging in Marokko procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Bovendien staat het de familie van betrokkene vrij om haar achterna te reizen naar het land van herkomst. Ze kan de opheffing van dit inreisverbod vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om haar familie in België te komen opzoeken. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake."

8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.

Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid dat een Staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten.

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Zij verblijft immers illegaal in het land. Het betreft bovendien een eerste toelating waardoor er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verder zetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij toont evenmin aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezinsleven te ontwikkelen en leiden in het land van herkomst of elders.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.

Voor het overige verwijst verwerende partij naar de weerlegging van het eerste en tweede middel om de overige opgeworpen middelen te weerleggen."

4.4. Gelet op de onderliggende samenhang acht de Raad het in voorliggende zaak passend om de middelen samen te bespreken.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat zij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd. De verwerende partij verduidelijkt welke procedures tot het bekomen van een verblijf de verzoekende partij – zonder succes- heeft doorlopen en motiveert waarom het gelet op de omstandigheden eigen aan haar dossier proportioneel is haar een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De verwerende partij verwijst tenslotte naar artikel 8 van het EVRM en zet uiteen waarom een dergelijk inreisverbod voor de verzoekende partij concreet geen inbreuk op genoemde bepaling betekent.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de tweede bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Uit artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening dient te houden met de omstandigheden eigen aan het geval.

De verzoekende partij betoogt dat uit de tweede bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar zaak. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij echter nalaat te verduidelijken met welke elementen volgens haar geen rekening zou zijn gehouden en kan slechts vaststellen dat de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing motiveert als volgt:

“□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Lokeren geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene kwam met een geldig visum de Schengenzone binnen. Bij stad Lokeren kreeg zij een aankomstverklaring die haar verblijf dekte tot 15/06/2017.

Daarna diende ze een aanvraag tot gezinshereniging in met haar broer E.M.E.A.S. (...) (RR (...)), een Spaanse onderdaan die beschikt over een recht op verblijf. DVZ verwierp deze aanvraag en gaf betrokkene ook het bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten (bijlage 20 van 15/12/2017). Betrokkene nam op 19/12/2017 kennis van deze beslissing. DVZ stelde vast dat betrokkene niet afdoende kon aantonen ten laste te zijn van haar broer, noch dat ze in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van haar broers kerngezin en toen al ten laste was.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Betrokkene woont in bij haar broer en diens gezin. Ook haar eigen ouders wonen op hetzelfde adres. De gezinsleden van haar broer en haar ouders beschikken allen over een recht op verblijf in België. Het feit dat haar familie over een verblijfsrecht beschikt in België opent niet automatisch Voor betrokkene het recht op verblijf. Zij kan echter bij de Belgische vertegenwoordiging in Marokko procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Bovendien staat het de familie van betrokkene vrij om haar achterna te reizen naar het land van herkomst. Ze kan de opheffing van dit inreisverbod vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om haar familie in België te komen bezoeken. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake.”

Gelet op de motieven van de tweede bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de omstandigheden die haar situatie kenmerken, nu de verwerende partij ingaat op de verblijfssituatie en de historiek van de verzoekende partij, en zij op grond van de concrete familiale situatie van de verzoekende partij onderzoekt of de tweede bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij meent dat het privé- en gezinsleven een inreisverbod van drie jaar niet in de weg staat, hetgeen de verzoekende partij niet weerlegt (zie verder).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, beperkt de verwerende partij zich allerminst tot het louter wijzen op het illegaal verblijf van de verzoekende partij om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij geenszins de elementen aangehaald door de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing betwist. Hoe dan ook brengt de verzoekende partij geen enkel argument aan tegen het motief dat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dit motief volstaat reeds om het inreisverbod te schragen.

De verwijzing naar het arrest nr. 98 002 van de Raad van 27 februari 2013 is alleen al niet dienstig om reden dat in voorliggende zaak wel blijkt dat rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden, daargelaten het feit dat arresten van de Raad geen precedentenwerking kennen en de verzoekende

partij overigens nalaat te verduidelijken dat zij zich in een identieke situatie bevindt als deze die aan de oorsprong ligt van het ingeroepen arrest.

In zoverre de verzoekende partij de Terugkeerrichtlijn geschonden acht, moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van de richtlijn of bepalingen van deze richtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

De verzoekende partij kan verder niet ernstig voorhouden dat niet kan worden afgeleid waarom een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, nu de verwerende partij met betrekking tot de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk motiveert dat *“Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.*

Betrokkene woont in bij haar broer en diens gezin. Ook haar eigen ouders wonen op hetzelfde adres. De gezinsleden van haar broer en haar ouders beschikken allen over een recht op verblijf in België. Het feit dat haar familie over een verblijfsrecht beschikt in België opent niet automatisch Voor betrokkene het recht op verblijf. Zij kan echter bij de Belgische vertegenwoordiging in Marokko procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Bovendien staat het de familie van betrokkene vrij om haar achterna te reizen naar het land van herkomst. Ze kan de opheffing van dit inreisverbod vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om haar familie in België te komen bezoeken. Ze kunnen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake.”

De verzoekende partij gaat er volledig aan voorbij dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de geldingsduur van het inreisverbod voor de termijn van drie jaar wel degelijk is voorzien van een specifieke motivering. De verzoekende partij kan derhalve niet dienstig stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd of dat hiertoe automatisch werd besloten op grond van de vaststelling dat zij een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. De verwerende partij heeft, zo blijkt duidelijk uit de motivering van de tweede bestreden beslissing, wel degelijk afgewogen welke gegevens eigen aan het geval van de verzoekende partij relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, hetgeen ingaat tegen de door verzoekende partij geuite kritiek dat haar automatisch een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd.

De verzoekende partij toont niet aan welke elementen nog in de motivering zouden moeten opgenomen zijn. Zij toont niet aan waaruit zij afleidt dat met betrekking tot de duur van het inreisverbod zou moeten worden verwezen naar een lopende procedure gezinshereniging – die overigens negatief werd afgesloten nu het beroep tegen de weigering gezinshereniging met haar broer op 22 mei 2018 bij arrest nr. 204 106 werd verworpen. Vervolgens kan zij niet ernstig voorhouden dat de impact op haar familiaal leven in België niet in overweging werd genomen, nu de verwerende partij een uitgebreid onderzoek voert naar een mogelijke inbreuk op artikel 8 van het EVRM en besluit dat daarvan geen sprake is, bevindingen die door de verzoekende partij overigens niet worden weerlegd (zie ook verder).

Overigens is de verwerende partij niet gehouden te motiveren waarom zij niet kiest voor een inreisverbod van kortere duur, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden. Nochtans stelt de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk *“Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”* Op de verwerende partij rust bovendien geenszins de plicht te motiveren waarom hetzelfde resultaat niet zou kunnen worden bereikt met een inreisverbod van kortere duur. De verzoekende partij toont verder niet aan met welke specifieke omstandigheden naar haar mening geen rekening zou zijn gehouden bij de motivering van de duur van het inreisverbod.

De Raad kan verder herhalen dat het beroep tegen de beslissing tot weigering gezinshereniging met haar broer op 22 mei 2018 bij arrest nr. 204 106 werd verworpen. Een beroep is niet meer hangende en

gezien de repatriëring op 4 mei 2018 verblijft de verzoekende partij ook niet meer bij haar familieleden in België.

Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom zij meent dat de tweede bestreden beslissing haar het uitbouwen van een professionele en relationele toekomst ontnemt. Zo voert zij geen elementen aan waaruit blijkt dat zij in Marokko niet zou kunnen werken of dat zij ginds niet (verder) zou kunnen worden ondersteund door haar in België verblijvende familieleden. Overigens blijkt uit het verwerpingsarrest nr. 204 106 van 22 mei 2018 dat de verwerende partij terecht oordeelde dat uit het geheel van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken naar aanleiding van de aanvraag gezinshereniging met haar broer in België niet afdoende blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van hem of deel uitmaakte van zijn gezin in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Verder wordt in de tweede bestreden beslissing verduidelijkt dat het verblijf van de familieleden in België niet automatisch het recht op verblijf opent voor de verzoekende partij, dat zij vanuit Marokko procedures kan opstarten om op legale wijze naar België te komen, dat het haar familie vrij staat haar achterna te reizen naar Marokko, dat zij de opheffing van het inreisverbod kan vragen om haar familieleden in België te bezoeken en dat ze ook contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen. De verzoekende partij weerlegt geen van deze mogelijkheden die het haar mogelijk maken haar relaties met haar in België verblijvende familieleden te onderhouden.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62 en 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De Raad besluit dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motieven. De verwerende partij handelde hierbij niet kennelijk onredelijk. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur die keuze heeft kunnen maken. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men, ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit is niet het geval. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij het proportionaliteitsbeginsel geschonden acht, laat dit beginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de tweede bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat niet het geval is. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom het disproportioneel is te suggereren dat haar familie haar achterna kan reizen louter omdat zij bijna tien jaar in België gevestigd zou zijn. Bovendien voorziet de verwerende partij daarnaast dat zij ook contact kan onderhouden met haar familieleden via moderne communicatiemiddelen mochten deze haar niet kunnen achterna reizen, dat zij de opheffing van het inreisverbod kan vragen om haar familie in België te bezoeken en dat zij in Marokko procedures kan opstarten om op legale wijze naar België te

komen. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt met dit betoog niet aannemelijk gemaakt.

Tenslotte voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM, dat eveneens de in artikel 22 van de Grondwet gewaarborgde rechten beschermt, bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In voorliggende zaak beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij, die meerderjarig is, wijst erop dat zij geen contact wil verliezen met haar in België verblijvende broer, diens kinderen, en haar ouders.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De verzoekende partij toont geen dergelijke bijkomende banden van afhankelijkheid aan. Waar zij opmerkt dat zij reeds jaren financieel ten laste zou zijn van haar broer, wijst de Raad erop dat zij hiervan geen enkel bewijsstuk voorlegt. Meer zelfs, de verzoekende partij verwijst naar de procedure gezinshereniging met haar broer, maar zoals eerder werd aangegeven verwierp de Raad het beroep tegen de weigeringsbeslissing, die werd genomen op grond van het feit dat de verzoekende partij niet aantoonde in het land van herkomst ten laste te zijn of deel te hebben

uitgemaakt van het gezin van haar broer. De Raad heeft er het raden na hoe deze procedure bewijst dat er bijkomende banden dan de louter affectieve zouden bestaan tussen de verzoekende partij en haar broer, en diens kinderen. Ook laat zij in het geheel na aan te tonen dat er bijkomende banden van afhankelijkheid bestaan tussen haar en haar ouders.

De verzoekende partij lijkt voorts geheel voorbij te gaan aan de inhoud van de tweede bestreden beslissing, waarin de verwerende partij tot de conclusie komt dat deze beslissing geen inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM, rekening houdend met de concrete situatie van de verzoekende partij, motivering die de verzoekende partij nalaat te weerleggen.

Het feit dat de verzoekende partij in België geen kwade bedoeling had doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen, zodat een schending van deze bepaling niet wordt aangetoond.

Volledigheidshalve herhaalt de Raad dat de middelonderdelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing niet dienen te worden onderzocht, nu het beroep tegen deze beslissing onontvankelijk is.

De middelen gericht tegen de tweede bestreden beslissing zijn ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU